' א מיי׳ פט"ז מהל' מאכלות

ניי פס ו נוטל נו אסורות הלכה ח: מיי' שם הלכה ו יא ב מיי שם הלכה ג טור ש"ע י"ד סי קי סעיף א: יב ג שו"ע שם בהג"ה:

שינויי נוסחאות

רימוני בדן כו' משמע דוקא רימוני יו

את שדרכו ועדיף דהוי אחד מששה

דברים בהנהו אמר ר' יהודה מפק

. ספיהא דמאי טעמא נקט רימוני

בדן והא אפילו כל שדרכו מקדש לר׳

יהודה כדמוכח בברייתה דליטרה

קליעות וגבי חתיכה בחתיכות דאמר

ר' יהודה לא תעלה פ' הערל ויבמות פא:) וחתיכה הוי כל שדרכו כדמוכח

התם דאמר רבי יוחנן והלא יו חתיכה

עולה (למנין) משום דהוי כל שדרכו

ואנן את שדרכו בעינן והש"ס דמוקי

לה בנימוחה היינו דוקא לריש לקיש

ומיהו מלי למימר דנקט רימוני בדן

יאולרבי שמעון דפליג עליה דאפילו

ברימוני בדן שרי ספק ספיקה ובענין זה לריך לפרש חדה יב ברייתה

לקמן (דף עד.) דבסתמא דקתני כוס של עבודת כוכבים שנפל לאולר

א] עי' מעל"ד בחוד"ה נחערבו, שר"ח לא גרס זה (הגרי"ב): בן ל"ל את שדרכו ח"ח וצ"ק. בכתה"י: ד] ומקדשו משמע שמקדש כתל"ל (עפיי באהים): ה] גי ש"מ הילפי בתרדין וקלחי בכרוב [בד"ו על הש"מ בתרדין מס"ק]: ו] מינת כל נתחן (שים): ז] ל"ל באלו (שים. ר"ו רפ"ט וש"ח: הן בפי' הרא"ם בעללה נוסף דשמא אין זה הבגד שנארג בו ואם הוא זה שמא הסירו ממנו חוט האיסור: מ] 7% רימוני בדן שהם את כל"ל (ש"מ. וכ"ה בר"ש ערלה): י] והלא אני שונה חתיכה בחתיכות עולה משום דהוי כל שדרכו למנות, ומשני דאגן את שדרכו שנינו. אלא דאגן את שדרכו שנינו. אלא ודאי דבשאר מילי לא אסר ר״י ספק ספיקא והש"ס כו' כל"ל ספק ספיקא ההש״ס כוי כנ״כ (צ״ק): יאן משום ר׳ שמעון כל"כ (נ״ת, ר״ש נ״ם) ברינתא דבסמוך דקתני כל״ל (ב״ת, צ״ק): יגן כ״ל מדתנן (ב״ש, צ״ק): יגן כ״ל ושיהיו (נ״ק): ירן כ״ל ושיהיו (נ״ק): ירן כ״ל ושיהיו (נ״ק): מו בספרים שלפנינו וד׳ יומי. מון נספרים מנפנינו ורי יוסי. ומ"כ לון הוכחת מוס' הוכחה (בה"ז): שז] דמסתמא באים מבין הכותים כל"ל (ש"ח. צ"ק): יז] חשיבי לר"מ דלא (צ"ק): יח] ל"ל שנתערב ב' פעמים (ב"ש): ימן כאו הס"ד ומיכות כדפסקינו התם (ש"מ): כאן ל"ל להיות (דפוחי ווציה). ולשוו מוס׳ ליהות (דפוסי תביו). וכחן מוט ביבמות ובע"ז היינו משום דאין נהנה מגוף האיסור דאסור בשתיה אלא או כו': כב] בגוף . היין עצמו (תוס׳ הרא״ש יבמות) כגן דאסורה בשתיה לפיכך . שרי על ידי ארבע זוזי בנהרא טר על ידי אובע הודי בט"מ כל"ל (ב"ש). [וכן די זוזי בש"מ ול"ק]: כד] בתוס' הרא"ש שס הוסיף ושאר הנאות לעשות מיין כגון משרה וכביסה מלתא מיין בגון משרה וכביסה מדתא דלא שכיחא הוא הלכך שרי ע"י הולכת הנאה: כה] מינת ה"ג נתחק (ב"ש: כו] דסמידא טפי. פירושו דסלת נקיה טפי משחר סולת חשיב טפי רחאי להתכבד. ובתוספות פ׳ הערל ובר"ם בערלה גרים דחמיר טפי וכ"ה בש"מ כאן]. ואפשר לומר משום קדושת לחם הפנים חמיר טפי להיות ראוי להתכבד (צ"ק). בשו"ת פנים מאירות ח"א סי׳ לח (הגרי״ב). ובתום׳ הרח״ש פי' נמ (הגרייב), ובפוסף הרסייב ביבמות אימה דחשיבה: בין רייל במקומות שנוהגין הימר בפת עכויים וכיון שאין הישראל מכיר שהוא פת של ישראל, ואפאה גוי וסבור שהוא ישראל, ואפאה גוי וסבור שהוא פח של גוי גופיה ואחי לידי חחלה שת של גור גופים ומנה כדי מקנם ויקח ממנו (גליוו). וע' יו"ד סי' קי"ב סי"א: כח] הנה חדושיו לפסחים לא זכינו לראותו ולפ"ד ל"ל לחותכו בהרבה חתיכות. ע" מו"ח כלל ע"ה דין ד' (גליון):

נוםחאות רש"י כת"י

ידלקו. שנאמר (דברים כב) פן מקדש מוקד אש: כולן ידלקו. לכיון דחשיבי לא בטלי: יעלו באחד כפל בהעלחתו: את שדרכו לימנות

בפנ בהענחתו: חם שדרכו נימנו מ מקדש. אומר את כל התעורבין שנו מקדש. לשון פן מקדש: וחכמים אומרים אינו מקדש. אלא בטל. חוץ מששה דברים שאין בטלין אלא מקדשין לפי שהן משרפוי: אנו מיפר דיימני בדן, משופין הן: הראוי מאלו לערלה. אומרין את מערובתן אם ערלה הן: הראוי לגליי הכרם. ולא לערלה בגון קולסי כרוב ודלעת שאינן מין אילן: סנא דליערא דקציעות. ר' יהודה אליבא דר' יהושע דאמר כל דבר שיש לו מנין כלל ואפילו אין דרכו מיוחד במנין לבדו:

שיבוה בוהובצת בולו ידלפו. וא"מ אמאי לא אמרינו ימכרו לגוים חוד מדמי האיסור שבו כדאמר רשב"ג בפרה במרא דע"ו ודף עד.) ימכרו לעובד

וקתני התם נתערבה באלף כולן אסורות ואין לחוש בהא דלא מייתי לקמן כיון דברייתא היא דמאי אולמא מברייתא דרבי יהודה והֹסים נמי מוקי רב פפח בבילה כרבי יהודה אליבם דרבי יהושע ועדיפה ליה לאחויי ברייתה דמפורש בה רבי יהודה בהדיח ועוד אומר רבינו תם דהא דקתני נתערבה באלף כולן אסורות לא קאי אספיקה אלא אודאה חדע דאפילו רבי יהודה דאסר לקמן ספק ספיהא היינו דוקא ברימוני בדן כדקתני בברייתא רבי יהודה אומר ידלקו. דכתיב פן תוקדש [דברים כב]

ספק ספיקא חו דמותר ומיהו איכא חדא ברייתא בריש מסכת בילה (דף ג:) דאסרה ספק ספיקא דקתני וספיקה אסור ומוקי לה בספק טריפה

ידלקו נתערבו באחרים א (ואחרים באחרים) כולן ידלקו דברי רבי מאיר וחכמים אומרים איטלו באחד ומאתים שהיה רבי מאיר אומר כל יו שדרכו למנות מקדש וחכמים אומרים אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד רבי עקיבא אומר ישבעה ואלו הן אגוזי פרך ורימוני באדן וחביות סתומות וחילפי תרדין וקילחי כרוב #ודלעת יונית יםר' עקיבא מוסיף יו אף ככרות של בעל הבית הראוי לערלה ערלה הראוי לכלאי הכרם כלאי הכרם ואיתמר עלה מרבי יוחגן אמר יאת שדרכו למנות שנינו רשב"ל אומר כל שדרכו למנות שנינו הניחא לריש לקיש אלא לרבי יוחנן מאי איכא למימר אמר רב פפא האי תנא תנא דליטרא קציעות הוא דאמר

ל מוקד אם: באחד ומאמים. זו היא עליית ערלה וכלאי הכרם דתרומה עולה באחד ומאה וכיון שכפל את האיסור שאיסורו איסור הנאה כפל את העלייה הכי תניא לה ס בספרי גבי מכל חלבו את מקדשו ממנו [במדבר יח] דמשתעי בתרומת מעשר שהיא אחד ממאה וקרי ליה מקדשו מקדש השמקשו מקדש את המתערבין בו: אינו מקדש. אלא בטל: אלא ששה דברים בלבד. הן שמקדשין את כל המתערבים בהן מתוך שהן גדולים ודמיהן יקרים וחשובין במינן: פרך ובדן מקומות הן: חילפי הו סרדין וקלחי כרוב. לשון קלח בירק שלו: כל ח הראוי לערלה ערלה. מה שיש

באילן זו מין אילן וראוי לערלה מקדש את עירובו באיסור ערלה:

מלא כוסות כולן אסורות פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרין דאמאי נקט מריבוא לריבוא הא בפירש אחד מהן לריבוא שרי כ"ש מריבוא לריבוא דהוי ספיקא שלישית אלא נקטיה לאשמועינן דמאן דאסר אסר אפילו בכמה ספיקות וכן לריך לומר בעל כרחין דרימוני בדן לר' יהודה לאו דוקא ומדתנן יו במסכת כלים (פייז מ״ה) הרימון שאמרו לא גדול ולא קטן אלא בינוני ולמה הוזכרו רימוני בדן שיהו מקדשין כל שהן דברי רבי מאיר רבי יוחנן בן נורי אומר לשער בהן את הכלים רבי עקיבא אומר לכך ולכך החכרו לשער בהן את הכלים ושהן הן מקדשין בכל שהן רבי יהודה ₪ אומר לא החכרו רימוני בדן וחלירי גבע אלא שיהו מתעשרין ודאי בכל מקום פירוש דסתמייהו ₪ מבין העובדי כוכבים כך פירש בערוך בערך חצר ומאותה משנה יש לדקדק דסתם רימונים אפילו כל שדרכו לא חשיבי יו דלא תקשי דרבי מאיר אדרבי מאיר לריש לקיש דאמר כל שדרכו לימנות שנינו ולרבי יהודה כל הרימונים חשובים כל שדרכו דהא רבי יהודה סבר דליטרא קציעות לא בטלה וקתני לא החכרו רימוני בדן לענין קידוש אלמא כל הרימונים מקדשים ושוו לרימוני בדן דאי רימוני בינונים אינן מקדשין א״כ היה לו להזכירן לענין קידוש כמו רבי מאיר ולריך עיון בירושלמי בפרק בתרא דערלה [ה"ד] וכמדומה שיש שם טעות סופר ויש מפרשים דאפילו גרסינן בכל הנך משניות ואחרות באחרות לא מצי לאמויי ראיה דספק ספיקא אסור דדילמא הכי קאמר וכל האחרות באחרות ואין לתמוה מה חידוש הוא לשנות ב׳ יהו פעמים כיון דקאי אכל האחרות באחרות דאיצטריך ליה לאשמועינן דאע״ג דאיכא תרי רובי דגבי שאר מילי אסרינן חדא רובא ושרינן תרי רובא גבי יוחסין בסוף פ״ק דכתובות (דף טו.) דאמר הולכין אחר רוב העיר והוא דאיכא רוב סיעה בהדיה ואפילו עיר קטנה ואין הולכין אחר רוב עיר גרידתא ואפילו גדולה יו כאנטוכיא יש ואחרי רוב סיעה גרידתא: נועי חום יבמות פא. ד"ה נתערבון

אן ידדקה. ואם תאמר מאי שנא הכא דקתני ידלקו כשנתערבו וכן בכל האיסורין השנויים שם במסכת ערלה (פ־11) ולא פליג רבי אליעזר דלימא יוליך הנאה לים המלח כמו בס"פ כל הצלמים (ע"ז מט:) לענין עבודת כוכבים וכוותיה הילכתא כדפסקינן 🛘 מיהו רבינו שמואל פירש שם דהוא הדין בכל האיסורין אמר רבי אליעור יוליך הנאה לים המלח ונראה דרבי אליעור פליג דווקא גבי עבודת כוכבים לפי שתופסת דמיה וכשמוליך הנאה לים המלח נראה כאילו מוליך האיסור ומהאי טעמא הוה אמרינן נמי הכי לענין שביעית גבי הא דתניא בפרק הגוזל עלים (ב"ק קא.) בגד שלבעו בקליפי שביעית ידלק אם היה מתערב באחרים הוה אמרינן יוליך הנאה לים המלח אבל בערלה וכלאים ושער נזיר ופטר חמור וכל שאר איסורים דלא תפסי דמיהם אמרינן לרבי אליעזר ידלק אפילו נחערב ולפי טעם זה טבעת וכוסות דלקמן דמיירי בעבודת כוכבים סגי בהולכת הנאה לים המלח עוד יש לפרש דדוקא בתנור שהסיקו בעלי עבודת כוכבים ואפה בו את הפת ונטל ממנה כרכר וארג בה את הבגד אמרי′ יוליך הנאה לים המלח כשנתערב לפי שאין ממשות האיסור בעין וההוא גברא דאימערב ליה חביתא דחמרא [ע״ו שם] כיון י) דאי אפשר להנות באו בהולכת הנאה אלא היתר הנאה שאינה בגוף בבו של עלמו אלא או למכור או ליתן לפועלין אבל שיהנה הוא עלמו לא דאיסורא 🖾 בשתיה שרי על ידי ב׳ זוזי 🗗 ואם תאמר מאי טעמא לא אמרי׳ בכל הני דמסכת ערלה ימכרו כולן לעובד כוכבים חוץ מדמי איסור הנאה שבו כדקאמר רבן שמעון בן גמליאל בפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף עד.) גבי יין נסך ובירושלמי [ערלה פ"ג ה"א] פריך לה ומשני דחיישינן בכולהו אם ימכרו לעובד כוכבים שמא יחזור העובד כוכבים וימכור לישראל אבל ביין נסך ליכא למיחש וכן בפת ובגד דכל הצלמים (ע"ז מט:) דאט"ג דפת של עובד כוכבים אסור באכילה בהנאה מיהא שרי וחיישינן שמא יקנה ממנו ישראל ויתן לפועליו וחביתא דההוא גברא אם היה רוצה למכור כל יינו יחד ה״ה דהוה מצי למכור חוץ מדמי איסורא שבו וחביות סתומות נמי איכא למיחש שימכרם העובד כוכבים לישראל דמיירי בשמן זית או ביין תפוחים: בחה"ג אגוזי פרך. על שם שנפרכין כדאמר בפסיקתא [רגמי פי״א] בפרשתא דיהודה וישראל רבים אחר פרשת כי תשא על אל גינת אגוז דדרשינן שנמשלו ישראל לאגוז שיש בו שלשה מינין של פרך שנפרך מעלמו:

את בברות של בעד הבית. אגל של נחתום לא שהם קטנות והא דמשמע בסוף הערל (יבמות דף פא:) דחתיכה של לחם הפנים בשל חולין לא בטלה שאני לחם הפנים דסמידא ביז טפי וראוי להתכבד בחתיכה ואפה בו את הפת בפ' כל הצלמים (ע"ז מט:) צריך לאוקמא בככרות של בעל הבית דהא קתני נתערבו באחרים כולן אסורין בהנאה ואפה בו את הפת דתנן במסכת ערלה (פ"ג מ"ה) לא בשל בעל הבית דהא החני תעלה באחד ומאחים ואי לאו ההיא דמסכת ערלה לא היינו לריכין לחלק בין לחם הפנים לשאר לחם והוה מלי לאוקומי מתניתין דמסכת ע"ז אפילו בשל נחתום וכדרבי מאיר דאמר את שדרכו לימנות מקדש או כל שדרכו לריש לקיש אבל מתניתין דמסכת ערלה מוכחא דסתם פת אפילו לרבי מאיר עולה באחד ומאמים יו: הראוי דערדה ערדה. בירושלמי [ערלה פ"ג ה"ה] מדקדק אמאי לא תנא נמי הראוי לתרומה תרומה דבתרומה נמי כיון דחשיבי לא בטלי ואין עולין באחד ומאה ומשני משום דכולם ראויים לתרומה ולא שייך למיתני האי לישנא ונראה שיש עדיין לתרך משום דקתני ידלקו ועולין באחד ומאתים ואין דין זה נוהג בתרומה ועוד הוה מצי לשנויי

דהאי תנא תרתי אית ליה דבר שבמנין ואיסורי הנאה כדאמרינן במסכת ע"ז (דף עד.) אמתניתין דהתם פרק בתרא:

בה יוור יוור בוובא מיבון שהקשה לי קושיא חמורה לפי דעתו, במ״ש התוס׳ שילהי מסכת מעילה (כא ע״ב), ר״ע מחייב על ספק אשם מעילות מוזייב על טפק אשם מעירות בפרוטה של הקדש שנפלה בכיס, הקי התוסי רליבטיל ברובא, וכ״ת דהוי דבר שיש לו מתירין דיש לו היתר ע״י פדיון הא ליתא דדבר שיש לו מתירין אינו אלא מדרבנן, וקשה היאך לעזרה מייתי חולין . מדאורייחא רוזלה הפרונזה של

מדאורייתא בטלה הפרוטה של הקדש ולא מעל. ותירצו דילמא פרוטה חשיבא ולא בטלה. מוסכם בסי" ק"ח ביו"ד דדבר חשוב דלא מיבטל ברובא נמי ליתיה אלא מדרבנז. והדרא קושיא לדוכתה. ובה היו דברי. הז אמת שרוב הפוסקים הסכימו כז. מ״מ

רו היה את הבברים ברובא מני של הדיל מדוב לפום ריהוא קושא הירומות ובוח וריבוריון המניה והרו הפוסף הסכם כך, כל כל לדעת ידוד דברי הכל, ותנאי שלקת מעלמא כי לפום ריהטא אומר אני אע"ג דאסקינן הילכתא בסיי הניל דדבר חשוב ג"כ מדרבו, מימי ר"ע דאליביה הקשו התוס' קושיתם י"ל דס"ל דאסורו מן התורה. ואומר אני תנאי ואמוראי פליגני בה, תנאי. רבי מאיר ור"ע כדבעינן למימר לקמן בס"ד. אמוראי ר' יותנן ורשב"ל בובתים ובהערל ופ"ק דביצה אי את כל שדרכו לימנות שנינו או את שדרכו לימנות ספק בסברא פליגי. ואומר אני דחילייהו נמי מהכא דמאן דאמר את שדרכו סבר דאינו אלא מדרבנן. ולהכי מסתייה לאחמורי באת שדרכו לימנות לעולם. ומ״ד כל שדרכו לימנות סבר לה מדאורייתא נאסר דבר חשוב ומשו״ה מחמרינן בה טפי. והיינו נמי טעמיה דר״י דס״ל לימנות לעולם, ומ"ד כל שדרכו לימנות סבר לה מדאורייתא נאסר דבר חשוב ומשריה מחמרינן בה טפי. והיינו נמי טעמיה דרי" דס"ל דבר חשוב אפיי בדרבון לא בטיל. ואם תשאל מאין הרגלים לומר שהוא מן התורה. אשיביך שלפי דעתי הקלה פשוט להראות פנים לדבר זה וממקום שלמדנו בכל מקום ביטול הרוב, דהיינו מן הכתוב אחרי רבים להטות, משם נלמוד ג'יכ לדבר חשוב שאינו בטל מחמת הרוב. ומרישיה דקרא דלא תענה על רב לנטות אחרי רבים דרושינן מניה בפי אחדיני ממונות (מסגדרין לו ע"א) בדיני נפשות מתחלין מן הצרב דקרי ביה לא תענה על רב, ופשטיה דקרא על כרחך בחכי מיירי, דוימנין לא אולינן בתר רובא כגון בדיני נפשות שלא יאמר הרב דעתו בתחלה והרוב יהלוקן עליו, והורה לנו שאנ"פ שכל מקום דעת הגדול שאינה מקבלת הביטול. ואף אם יאמר אומר שלכאי נראה ממשמעות ההלכה שם שזה לכתחלה, אבל בדיעבר אם יאמר אומר שלכאי נראה ממשמעות ההלכה שם שזה לכתחלה, אבל בדיעבר אם יאמר אומר שלכאי נראה ממשמעות ההלכה שם שזה לכתחלה, אבל בדיעבר אם יאמר אומר שלכאי נראה ממשמעות ההלכה שם שזה לכתחלה, אבל בדיעבר אם יאמר אומר שלכאי נראה ממשמעות ההלכה שם שזה לכתחלה, אבל בדיעבר אם יאמר

שאינה מקבית הביטור. זאף אם יאמר אמרה מהשנת הדוב, מכל מקום דיינו שהזהירה תורה שלא לחלוק על דעת הגדול והחשוב שלא תבוטל ברוב, ואם עברו על זא שברו על אם יאמר אמהר הרביח שלא לתלוק על דעת הגדול והחשוב שלא תבוטל ברוב, ואם עברו על זא שברו על זא שברו על זא שביע מדי ורבא בתחובה דכל מידי אדאבר רחמנא לא תעביד כי עביד מהני או לא. עכ"פ מכאן למדנו בנין אב לכל המקומות שלא אמרה תורה לבטל ברוב בדבר חשוב, וצ"ל שהיא ראיה מפורשת מן התורה אע"פ שהיא מחודשת, וכמדומה לא קדמני אדם בו, אולי מהשמים הניחו לי מקום. ולפיז היינו נמי דאיפלינו ר"ע ורבון במסי עדלה בקידוש, דר"ע מחיר שמע" להו איפכא בהזהב (דף דסבירא ליה שהוא מה"ע, שפיר דלא קשה על התוס' דרבר חשוב איסורו מה"ת, ואזיל לטעמיה בספק מעילה, דמשר"ה לא בטיל פרוטה של הקדש. ותירוץ הב' אמיתי. והשתא אתי שפיר דלא מיהא אליבא דר"ע מיתרצא שפיר מתני בהכי, ואנן לא קיייל (דאנו מה שלא מתקשה בזה, ולכן דחה מ"ש התוס' כאן בב' ידים, ולידיי ניתא ולק"מ, דאנו שוכרת מזה שיסברו התוס' דרבר חשוב אסורו מדברי תורה, אלא מיהא אליבא דר"ע מיתרצא שפיר מתני בהכי, ואנן לא קיייל כוותיה (שאלת יעב"ץ ח"א סי" הנח. עע"ש):

לו) יווש כיאים פיב ווו, ל) עי ע"ז עד. ירוש׳ ערלה פ"ג ה"ב, ג) [נילס ג:] עיי ירוש׳ תרומות פ"ד ה"ז, ערלה פ"ג ה"ד, ד) קידושין נו:, ד) קרח קכא (עי׳ תו׳ נדה מז. ד״ה אתי . ררש"י שם ד"ה חיירת עיין עירובין סא: שמחוו (1 ו) עיין עירובין סא: שמחות פ״ב הי״ג, t) [עי׳ כיכמות פל: תו׳ ד״ה כולן ידלקון ובר״ש ערלה פ״ג מ״ו ד״ה כולן, ה) [ועי׳ היטב בתו׳ יבמות פא:

מוסף רש"י

ידלקו. כדין כלחי הכרס שנחמת פן מוקדש, מוקד אש דחסירי בהנחה (ביצה ג: ובע"דו יבמות פ.) כולן ידלקו. דלח בטלי, בדהתני טעמא שהיה ר"מ אומר כל שדרכו לימנות מקדש את כל שדרכו ליתנות תקדש חת המתערב עמו ואין בטל ברוב, שכלאי הכרס בדבר שאין במנין בטלין באחד ומאמים, כדאמר בססחים באלו עוברין (ממ:) מן המחתים. ממותר שתי שנשתיירו בבור, מיכן לערלה וכלאי הכרם שבטלים במאמים (יבמות נתערב אחד מהן במאתים של היתר עלה אחד מהן וידלה והשאר מותרין, חה שיעור ביטול כלאים וערלה באחד ומאמים: שהיה וענט כממר וממנים. שהיה רבי מאיר אומר. כלומר להכי אמר ר"מ כולן ידלקו ולית להו ביטול, שהיה ר"מ אומר הואיל ביטול, שהיה ר"מ אומר הואיל דרכו לימנות איו בטליו ומהדשיו ודרכן כימנות מין בטנין ותקדשין לאסור כל המתערבין בהן (ביצה שם) מקדש. מאמים או שלש מאות דלא בטל (יבמות פא:) וחכמים אומרים. כל פירות שבעולם בטלים חוץ מששה דברים הללו המנויין כאן שהן חשובין מאד: ז"י היה גדול כאילו כדאמרינו נכתונות (קיא:) ככרות של בעה ככרות של בעה"ב. לבנה מכרות של בעה"ב. לבכל שבמכין הוא (ע"ד עד.) הראוי לערלה ערלה. אומן שהן מין אילן וערלה נוהגת בהן, מקדשין את ערוביהן משום ערלה (ביצה שם). כגון לאחים ולמון וחביות מקדשין ולוסרין לת הכשרים מקדשין טוסרין לת הכשרים משום עולה (יבמות שם) הראוי לכלאי הכרם. כגון מלפי מרדין יקולחי כרוב וככרות, שאינן מין אילו מהדשיו ערוביהו באיסור כלאי הכרם: את שדרכו י שנינו. נמילמיה דר' מאיר שם). שמיוחד במנין שנינו דלה בטל: כל שדרכו למנות. אפילו

ליקוטים י. ר"י אמר את שדרכו למנות שנינו רשב"ל אומר כל שדרכו למנות

שנינו. אציגה לפניך מה שהשבתי

בימי חרפי לחד צורבא מרבנן

לפרקים, שנינו דלא בטיל (יבמות

שם): האי תנא. דלעיל: תנא

יליטרא קציעות הוא. לאיירי גני ליטרא קליעות (ביצה שם):